

**LUULELISED
MÕTISKLUSED**

**IDA
VAVULINA**

Toimetaja: Heli Hallik
Kujundaja ja küljendaja: Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud
Teose sisu eest vastutab autor

ISBN: 978-9916-754-85-6

Trükk: Arial Bold OÜ

Arial Bold

P R I N T

Pärnu 2026

Kirjastus Hea Tegu
www.fil.ee

Muinasjutt
ja reaalsus

LUULETUS

Luuletus
on hingehääle tuulutus,
mis voolab välja ehtsast vaimust,
kus vaid kübeke on kainust.
Maa ja taeva vahepeal
on sõnu seada megahea.
Mõtted löövad hoogsalt lokku,
riimid, rütmid saavad kokku.
See on supervahva mäng,
mil ununevad söök ja säng.

MUINASJUTT JA REAALSUS

Kui olin väike nääpsukene siis,
 mind vanaema muinasjutumaale viis.
 Ta igal õhtul imelugusid mul vestis.
 See terve lapsepõlveaja kestis.
 Neid jutte tean ma sellest ajast peast,
 ja ma ei tea kedagi, kes neid ei teaks.

Mu unedesse tulid võlukepikeste viiped,
 hea ja kurja omavahelised liited.
 Lendvaipadel siis oli imemeeldiv maik
 ja oma õueaedki tundus saladuslik paik.

Mustvalge tundus mulle tookord kõik.
 Nüüd arusaamist segab tõik,
 et kel on õigus ja kel mitte.
 Ka kohtunik ei jaga nippe.

On igal oma õiglustunde mõiste.
 Vend vennaga just samamoodi võistleb
 nagu muinasjutu kuri nõid,
 kes heale alla jääda võib.

Muinasjutt me keskel vaikselt lamab.
 Tegev tõelisus on ärkvel samas
 ja siis kui meil on teda vaja,
 ulm ennast ise püsti ajab.

Lendav vaip on arvuti mu ees
 ja kuri nõid mu pahupool mu sees.
 Hea haldjas positiivne nägemus
 ja sorts on riiakuse vägevus.

On siingi tegelasi saamatuid
 just nagu muinasjuturaamatuis.
 Üks kaotust, teine võitu pühitseb,
 siis tegutsevad jälle ühiselt.

Ka päriselu „libe lutsukala“
 see Ants on samamoodi kaval.
 Jääb vanapagan talus hätta,
 kui müristab vaid oma mättal.

Elu kulg reaalsena vaid näib.
 Kõik samamoodi muinasjutus käib.
 Võrdusmärk on nende vahel
 ja üleminek leebelt mahe.
 Ma lõpetuseks lisan veel,
 et tasakaal on juht me teel.

JAANIPEOLT LINNA

Me naudime juunikuu kirglikku meelsust.
Külapidudest iialgi meie ei keeldu.
Suvemõnusid pakkuvad asised tahud
teotahet meil hoiavad nähtavalt vahul.

Nüüd ahmime endisse vabu päevi ja öid.
Talvel mahti on jätkata tüütavaid töid.
Nüüd asfalt kaob mürinal rataste alt,
me Tallinna tagasi sõidame maalt.

Rehvide vilinal maanteelint lendab,
päiksekiir õhevil põski meil embab.
Katuseluugist puhub kosutav iil,
järgneb nii mõõdetud miilile miil.

Lehvitav loodus meist hetkega möödub.
Me oleme keedetud, praetud ja köetud.
Näolt saab pühitud pärlendav võie.
Metsapeatusest murrame metslille õie.

Siis istmete külge end köidame taas,
veererehvid töötlevad kurvilist maad.
Linnapiiril on tihedam kiirusepiire,
õhtu hakul pisut leebemad päikesekiired.

Koduukse kui linnas me oleme avanud,
iga mees omaenese pesas kui lamab nüüd,
silmapiiril siis lehvitab kelmikas eha.
Meil rahul on hinged ja väsinud kehad.

JAANIKUU

Suvesüdame arteri tuksete toel
elujanuselt looduse raamatut loen.
On valgete ööde festival saabunud,
on plaanitu minu käes lihtsasti laabunud.

Energiavarudel polegi piire,
ei kuskile poole ka mul mitte kiiret.
On õitsemisvägevus kurdistand melu.
Nüüd tajun ja näen mina meelelist elu.

Kauneid kohti me sünnimaal on nõnda palju,
et hingehäl helinal hüüatab valjult:
„Olen suvega semu ja temaga mestis,
paradiis kangastub juunikuus Eestis!“

Me sõidame jällegi vaatama paiku,
kus talvises pakases valitses vaikus.
Olen jäädvustuspitserit mälule püüdnud,
avastusallikaist jooma teid hüüdnud.

Kuremäe, Jäneda, Pärnu ja Tallinn,
Alutaguse, Peipsi, pankranniku vallid!
Lõuna-Eesti koos setude eheda moega,
kõik on kuldadeks kirjatud päikesekoega.
Me kargetel aegadel toitume meeneist,
looduse söövitumusmuustritest peeneist.

HEAD ÖÖD

Voogavate viiside veeremisajus
kõik päevane unustushõlma nüüd vajub.
Taevane tuuleke tantsiskleb meeltes,
lembeväreelus vilistab vaikuse keeltes.

lili käes liiguvad lopsakad lilled.
Õhuvoolude värvikas virvendustriller
paneb hinge sees hüüdma helide huuled,
mida omanik üksinda aimates kuuleb.

On pilvedel püherdus pühalik tunne
ja soov nüüd suikuda sügavalt unne.
Õö lubabki laugude langedes minna
sulgpehmesse Muinasmaa soovide linna.

Kaob päevaste püüdluste paisunud kõmu.
Siit eemal, seal kaugel on maagiamõnu.
Ingli toetavad tiivad mind tõstavad taeva,
hinge teispoolsustaiesid vaimuna kaema.

METSA EKSINUD

Joodeldav joovastus juusteni juurdub,
kui looduselapsuke laantesse suundub.
Tihti metsade mühades matkan ma meelalt,
ahnelt loodusandide aardeid seal neelan.

Kukeseeni nüüd kuhjas on korjatud korvi
ja pangetäis pilvikuid peale veel tornis.
On kõmpinud kaaslane kaugele nüüd.
Teda otsima saadab mu ahastav hüüd.

Auu, auu, sa vasta mull'!
Aee, aee, kus kodutee?
Ei vastuseks vilistust, vähimat häält,
ma kaugelt ei kuule, ei lähedalt säält.

Juba veerevad varjude vingerduslaigud,
muunduvad mõtted mul nullivad vaikust.
Kui päike pea pilvede padjale toetab,
ma väsinult vabarnavarrelt veel poetan
põske mõnd metsikut, magusat marja.
Siis pimeduskate viimse valguse varjab.

On seenekorv ajus nüüd mälestus kena.
Ma tagasiteed tahan taastada enam.
Kui ma pundunud päkkadel pimedas tallan,
hirm siis hiilivalt haarab mind hõlmade alla.
Ma kaotsiläinud küla kord otsisin nii,
kuid meelsus mind metsa nüüdki veel viib.